

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

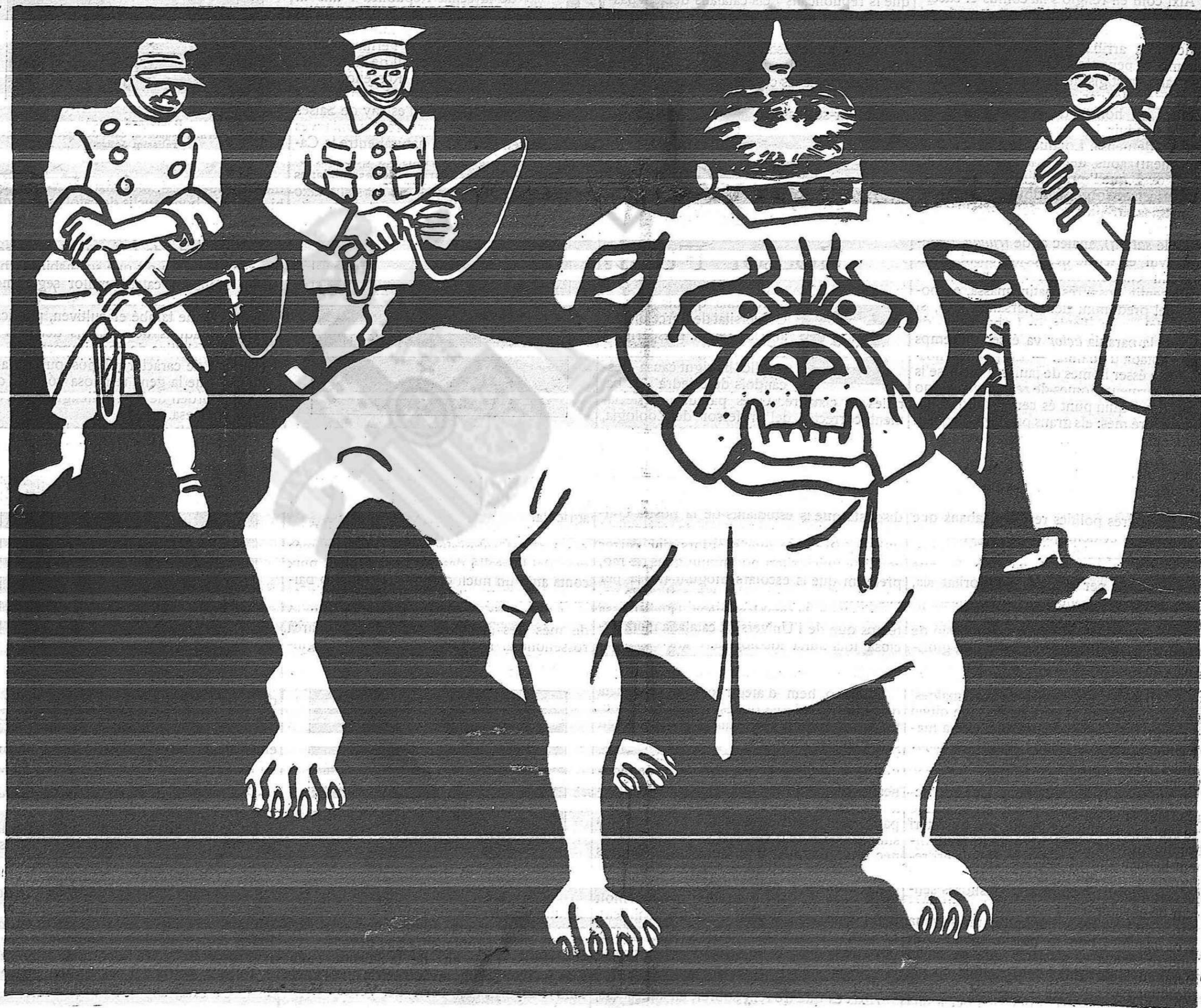
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS. DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

EN PLENA HIDROFOBIA

—Si em sitien per fam, pobre de mi!... Jo mateix m'hauré de ficar al carretó.

L'ofensiva negra

D'uns quants mesos ençà, regna en les files reaccionaries d'Espanya una activitat inusitada. Encoratjats per certes esperances, i sobre tot per la passivitat de les esquerres, els elements dretistes mostren cada dia més audàcia i adopten una actitud francament ofensiva.

Feia temps que les provocacions d'aquesta gent no havien tingut tanta gravetat. Avui semblen ells els amos d'Espanya. Se senten tan valents, que qualsevol creuria que'ls soldats del Kaiser els guarden les espatlles.

La manifestació de targetes el dia en que fa anys l'emperador germànic i els incidents que darrerament s'han produït a l'Universitat de Barcelona, són manifestacions d'un mateix esperit de provocació, de gallardia reaccionaria. No contents encara amb no veure's atacats, els negres ataquen obertament als seus adversaris.

Per als homes de l'esquerra, això constitueix una grossa vergonya. Si aquests senten realment la dignitat de les seves idees, estan obligats a ocupar tot-seguit el seu lloc de combat i rebutjar l'ofensiva negra amb un vigorós i heroic contra-atac.

EL RETAULE POLITIC

(Actoritat i autoritat)

AQUESTA temporada parlamentària resulta d'una deplorabile grisor. Amb l'excusa còmoda de presentar-se com a govern nacional, el Ministeri va guanyant dies, fórmula suprema dels nostres homes d'estat, conservadors en el més literal dels sentits.

Es formen un país de pura adjectivitat. Així com en religió s'ha confús el sacerdot, *oficiant* material i litúrgic, amb el pensador idealista o *divinista*, també en política s'ha arribat a confondre el funcionari amb el pensador. Observeu que molts dels grans prestigis de la política espanyola són glories de parlament escènic, homes teatrals, i no homes de personal visió en l'art de conduir les ciutats. Són homes de gest i no de pensa. Lo que se'n ha dit (impropiament) abús del parlamentarisme no és altra cosa que'l predomini de la tribuna com a escenari sobre la tribuna com a sitial d'assamblea. Preneu la paraula *farsant* en el seu significat primitiu i pur, d'home de farsa (de *satyra*), anàlec al de *truhan*, degenerat avui en terme despectiu, substituït pel qualificatiu ennoblit d'*actor*. Doncs bé: en aqueix sentit, nosaltres patim massa, en política, del predomini dels «farsants...» O, si voleu, dels comedians. — I observem, de pas, que la paraula *actor* va ésser un temps també notada d'infamia. — Els polítics nostres solen ésser homes de taulés; i quan se'ls diu, vulgarment, homes de *representació*, no se sab fins a quin punt és cert el qualificatiu... i encara diré més: els grans prestigis d'aqueix inevitable *advocatisme*, han estat cosa paracuda a grans cantants, *divos* de sublim gargamella, qui cobrien la buidor de les òperes cantades amb la fina subtilitat amb que les cantaven.

Si els nostres polítics resulten, abans que tot, *actors*, és evident que això els aparta de la necessària condició d'*autors*. Els manca, doncs, *autoritat*. D'aquí vé que lo que sol entendre's per principi d'*autoritat* sia, ben a l'inversa, una violenta subordinació de totes les personals i *autores* visions de política a la tirania dels medis; una sumissió de les substancies a les adjectivitats; una glorificació de les imatges, com passa en el culte catòlic, qui també és sacerdotal, i no verament religiós. Se'ns imposen les imatges, perque elles tapen el buit de lo que diuen representar. Ja deiem, l'altre dia, que a major culte correspon menor religió; a major quantitat de lo que s'anomena *Déu*, correspon menor contingut de *divinitat*.

El Ministeri Dato, tant dolç, tant respectuós, tant amable, vé a ésser, en una frase que voldria comprendreguessiu, un Ministeri escèptic qui va a missa, però no hi creu. Situem-lo mentalment entre un Ministeri retrògrade i un Ministeri progressiu, dues diverses *autoritats* oposades. Aleshores sentirem bé el valor d'alta comedia d'un sistema incapaç de les altures tràgiques; un sistema de *cerimonia* i bon tò passiu. Quan Don Francesc Silvela va declarar que se sentia lliberal en la doctrina i conservador en els procediments, en realitat definia aqueixa mixtificació. Reservava la doctrina per a una

vaga professió secreta, inexpresada, com aquells incrèduls qui s'acomoden exteriorment a totes les pràctiques del culte de moda, i creuen que'l poble ha d'ésser mantingut en aqueixa ficció.

Discutint amb el Sr. Cierva, el President del Consell ha usat d'una vella imatge: — «S. S., — ha dit, — creu que la revolució és filla de la llibertat. Jo crec que és filla de la tirania. S. S. és autòcrata; jo soc lliberal». — Tot el règim lliberal d'Espanya és així: una declamatoria afirmació de llibertat, una *representació* de llibertat; però no una substancia de real i pura llibertat. Així, per exemple, aqueix malaurat projecte de *consolidació* definitiva de la llei de jurisdiccions, que'ls republicans i els catalans deixen passar amb tant inconcebible mansuetut, és un cas eloqüent de política escènica. La professió histrionica està ja tant arrelada en el nostre món polític, que basta el nom per a dissimular totes les coses. El «títol» de l'obra representada cobreix la mercaderia que amb ella vol fer-se passar.

GABRIEL ALOMAR

El cas del doctor Fuset

URANT uns quants dies, la Universitat de Barcelona ha anat en revolt. L'esperit intolerant d'alguns estudiants catòlics ha sigut causa d'escàndols de càtedra i de baralles de claustre. Unes paraules perfectament correctes del professor de Zoologia, doctor Fuset, sobre'l dogma cristià de la virginitat de Maria, van ésser presentades pels ultramontans com un espantós insult a les seves creencies.

Hem de dir, primer de tot, que no ens disgusta que'ls estudiants de la nostra Universitat s'agitin per qüestions de creencies i d'idees. Per més que'ls autors del darrer conflicte universitari no tinguin gens de raó, preferim que'ls escolars moguin fressa per tals qüestions, que no pas per motius de vagues i altres de semblant mena. Ja feia massa temps que de l'Universitat catalana n'era exclosa tota lluita ideològica. I ara ens hem alegrat al veure que novament els estudiants nostres s'apassionen per coses espirituals.

Dit això, hem d'afegir que la conducta dels qui protestaren de les paraules del doctor Fuset és lleitia i injustificable. El distingit catedràtic de Zoologia — que és un valencià aixirer i un veritable home de ciencia — va limitar-se a fer remarcar que la partenogènesi podia constituir una explicació científica a allò de la virginitat de Maria abans del part, en el part i després del part. Aquesta simple observació va ésser presa per un reneq recargolat per una mofa horrida dels dogmes de la Santa Mare Esglesia.

Els estudiants que així es van pendre la observació del seu professor, són o molt mal intencionats o molt curts d'enteniment. La seva interpretació, en efecte, sols pot ésser obra de la mala fe o de l'ignorancia. Tenim la convicció íntima que és deguda al darrer motiu.

Així és que trobem sobrer, en aquest cas,

discutir el problema de la llibertat de la càtedra. Se tracta, en realitat, d'uns pobres estudiants que no han sabut donar als mots del professor el seu valor degut. La curtedat intel·lectual d'aqueixos jovenets ha estat després explotada sense escrúpols pels elements d'extrema dreta, especialment per *El Correo Catalán*, la campanya del qual contra el doctor Fuset ni tan sols pot ésser presa de debò a causa de la seva mateixa immensa poca-solta.

¿Vol dir això que l'incident careix d'importancia? No, no. Creiem que té importancia i que és altament significatiu, però solament per l'estat d'esperit que revela en la gent d'extrema dreta. La dita gent se mostra cada dia més audaç, més provocadora, més agressiva. Sembla talment que busqui raons, que tingui ganes de combat. I això vol dir que se sent forta, o almenys que creu debilitat al seu adversari.

Tal és la lliçó que del cas del doctor Fuset treiem nosaltres. Lliçó que els homes d'esquerra hem de recollir si no volem que's facin de cada vegada més freqüents i més grans els atacs del fanatisme dretista.

Som als començaments d'una forta reacció clerical. I és necessari que ens preparem tot-seguit a deturar-la.

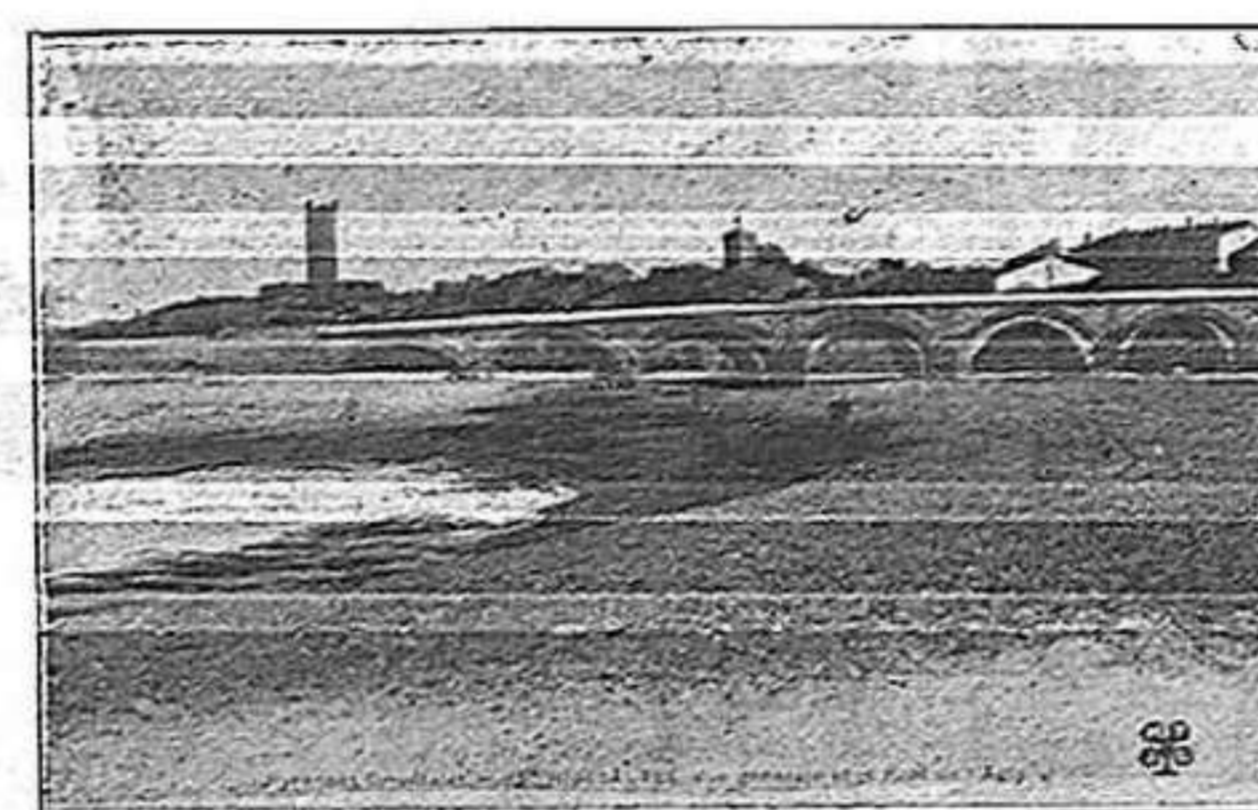
FULMEN

La patria d'en Joffre

El generalíssim francès Joffre, en mans del qual s'ha confiat la sort de la veïna República i fins la dels exèrcits de les nacions aliades en la terrible lluita contra el poderós imperi germànic, com tothom sab, és fill de Rivesaltes.

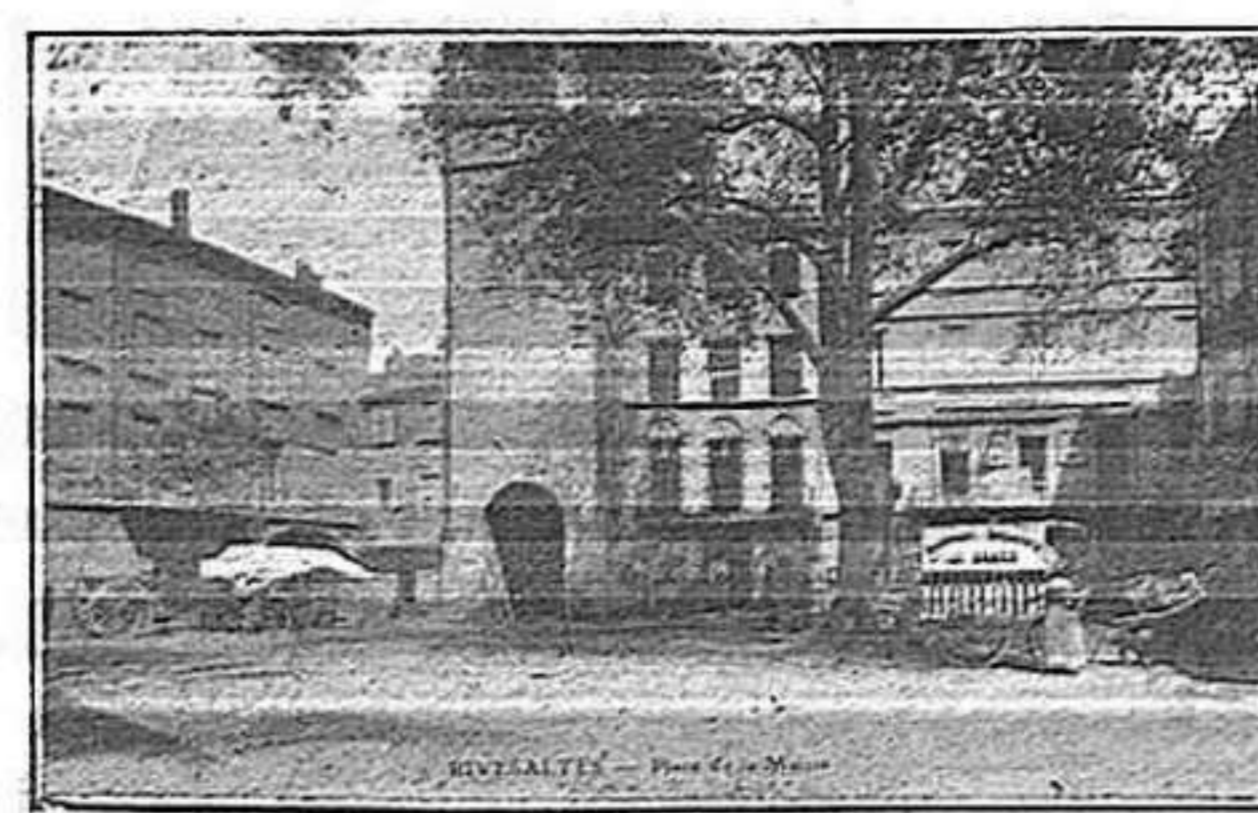
Rivesaltes és una vila del Rosselló, situada a uns 7 o 8 kilòmetres de Perpinyà cap a la banda oriental, prop de l'estany de Salses i al peu mateix de les Corberes, muntanyes que serveixen de divisió natural entre la Catalunya i el Llengadoc. Així és que Rivesaltes és una de les darreres viles catalanes pel cantó de França, mes no obstant això s'hi parla el català segurament amb més puresa que a Perpinyà i en altres viles de la

Vista general de Rivesaltes

regió rossellonesa, éssent causa d'això el fet d'ésser una població quasi exclusivament agrícola.

Rivesaltes, a pesar de no ésser com Prades i Ceret subprefectura, és la vila més gran del Rosselló després de la capital, puix conta amb un nucli de població que no baixa de set o vuit mil habitants. Rivesaltes és també, després de Perpinyà, el punt d'unió de més vies de comunicació de la comarca rossellonesa. Té una *gare* o estació magnífica en la gran línia de Cervera a Narbona.

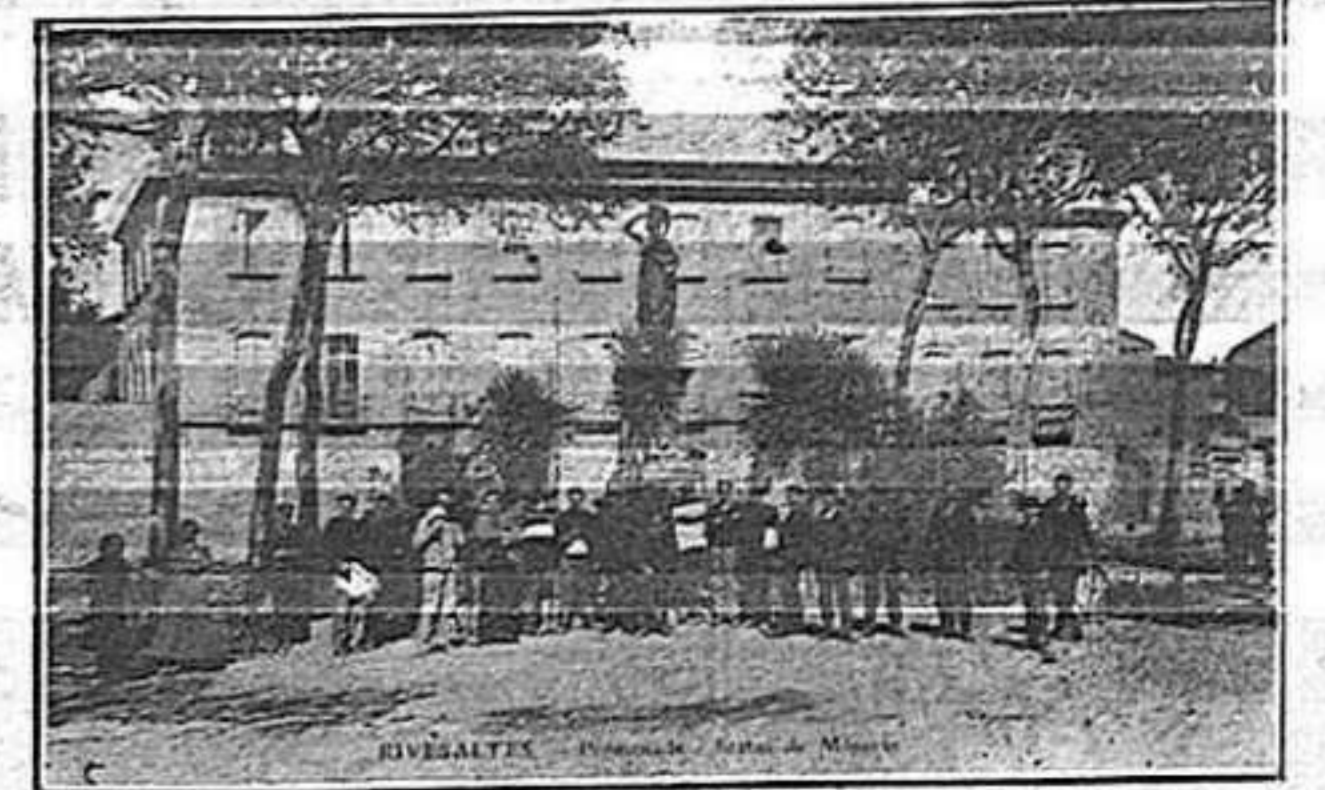

Plaça de Cà la Vila

Té una via que l'uneix amb Genillà i enllaça amb les de Pamiers i Carcassona; una altra que va a Baixas; una altra que devalla a marina per Sant Llorens de la Salanca, i ademés una línia de tramvia elèctric que l'uneix amb Perpinyà pel barri del Vernet. No hi

hà cap altra vila tan ben comunicada en tot el Rosselló. Tot això sens comptar amb les nombroses carreteres i camins que hi fan cap per totes bandes.

La vila, com havem dit, és essencialment agrícola, situada al mig de grans extensions de vinya que produeix un vi excelent que

Plaça de la República

gaudeix de gran fama per tot França. Situada a la vora del riu dit l'Agly, té també frondoses hortes que produeixen fruits i hortalices de gran renomada. Els carrers de la vila són llargs i amples, especialment els que voltan la població, pels quals passen amples i cuidades carreteres. Les places hi són també grans i vistoses; les dels afores tenen un caràcter modern, mes les de l'interior, la de l'Esglesia, la de Cà la Vila, la del Mercat, etc., tenen un caràcter molt típic i interessant.

Moralment, Rivesaltes passa per ésser la vila més aixelebrada del Rosselló; hi són en gran majoria els republicans de caràcter ra-

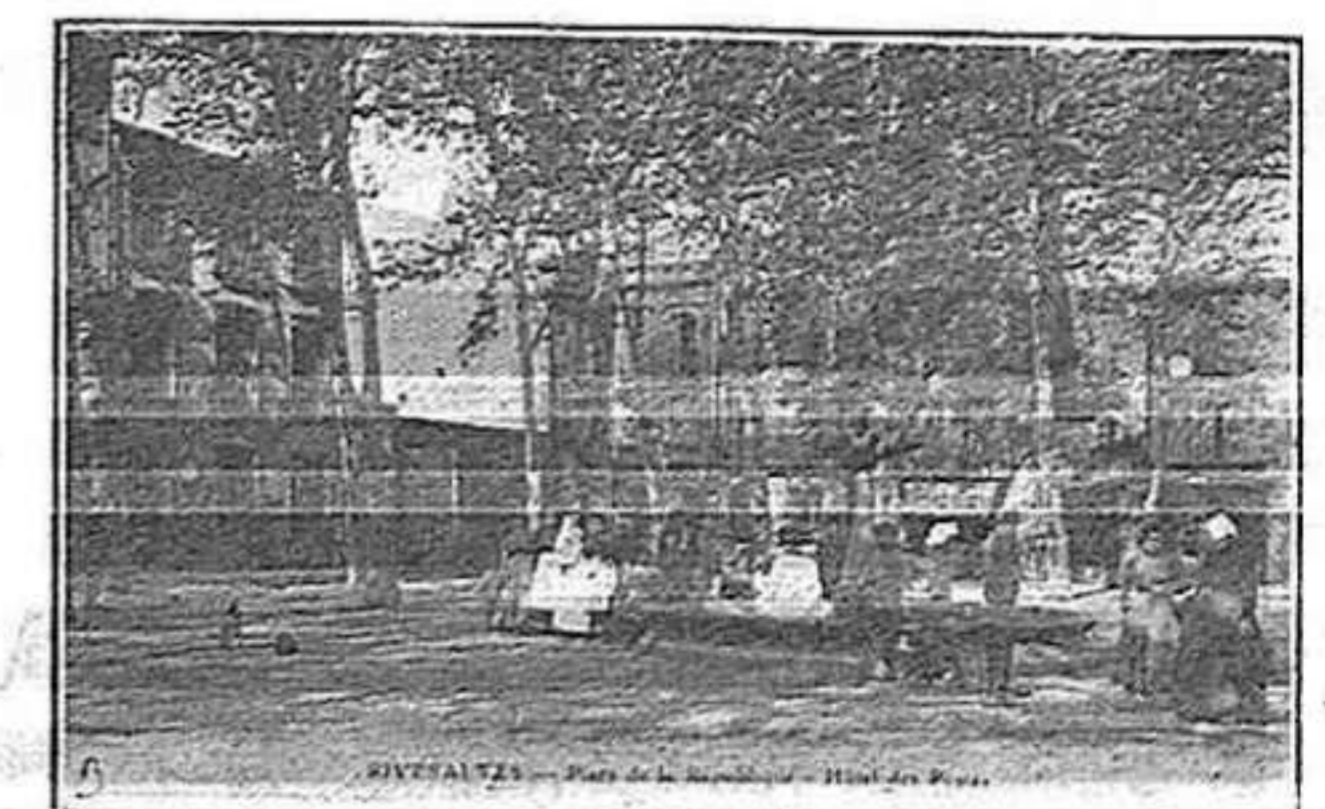

Boulevard Aragó (A primer terme, esquerra, casa del germà del generalíssim Joffre.)

dical i anticlerical; mes això no vol dir que hi manquin bons nuclis de catòlics i *royalistes*, com en totes les poblacions del Migdia.

Rivesaltes, com a població catalana, no viu del tot oblidada de Catalunya i de la seva llengua. Ja havem dit que sos habitants parlen un bellíssim català, millor segurament que'l de Barcelona. Ademés no hi falten alguns joves que també el cultiven, publicant poesies i quadrets de costums del país en periòdics i folletins de poca importancia, especialment de caràcter religiós, puig s'ha de confessar que la gent religiosa són les que més es recorden de la seva llengua en la Catalunya francesa.

Entre aquests cultivadors de la nostra parla a Rivesaltes, cal fet esment molt especial

Estatua de Minerva en el Passeig

de mossèn Josep Blazy, vicari d'aquella parroquia, que prengué part en el passat Congrés de la llengua catalana i ha escrit molt en català, tenint actualment més d'un llibre en preparació. Es una llàstima que'ls catalans d'aquí no ns preocupem més de mantenir relacions intel·lectuals i patriòtiques amb aqueixos bons germans nostres.

En aquesta vila que acabem de veure lleugerament, nasqué i s'educà el generalíssim Joffre. Aquí té encara germans i nebots que tothom estima i admira, dedicats a les feines agrícoles o a oficis menestrals. En una de les presents fotografies pot veure el lector l'establiment d'un dels seus germans, en Josep Joffre, barber, qual nom podrà distingir, mirant fixament, sobre la porta de la botiga.

Tal és la patria del primer home de França en aquests moments terribles per l'exis-

tencia de la veïna República. Tal és la patria del català que avui té fixos en ell els ulls de tots els francesos i de tot el món. L'avenir d'Europa i pot-ser del món enter està en ses mans. Triomfarà? Fracassarà? L'història ho dirà en son temps.

JOSEP ALADERN

L'himne nacional

A nosaltres, que'ls diputats facin el ximple, la veritat, fins ens agrada, ara que si el que'l fa és o es diu republicà ens sab greu. Per això moltes vegades no abonariem pas a don Roderic Soriano, i ens fa pena veure an aquest Barriovero representant de la Masoneria (?), dient bestieses com la de l'altre dia amb allò de la jota i la Marxa Real i l'himne nacional. Mirin que proposar que en comptes de

*La Virgen María
es nuestra protectora*

ens engegüessim de:

*Cual dos cintas de alpargata
son Castilla y Cataluña,
y Aragón que está en el centro
el nudo que las anuda.*

és estar molt de barrila.

Jo, com a català, dec dir al representant de la Masoneria, que de betes d'espardenya, ho serà ell, que fa córrer la cobla i en Marià de Cavia, que se la va inventar. Poques soltes. Ah! i que ho deurien volguer acompanyat de guitarra i mandurria.

Lo que trobo estrany és que un altre no proposés un *tiento* o unes *marianas* amb el mateix objecte, lo que hauria donat lloc a que'ls gallegos se declarassin per la *muñeira*, els nostres per la sardana de *La Santa Espina* i els de Madrid per una cançoneta d'aquelles:

Con una falda de percal planchà

A mi me llaman la Pelos

Porque la gorda, la gorda, la gorda.

Que bonic! El senyor ministre d'Instrucció Pública hauria pogut fer més broma de la que va fer i probablement li haurien tornat a caure els pantalons de tant riure, i de tant riure nosaltres ens hi hauríem... fet un riu....

Després, al sortir haurien cridat:

—Visca en Dato! Visca la Neutralitat!

I un senyor diria:

—*Así perdimos las colonias.*

Felicitem al senyor Barriovero, que encara està per musiques.

L'incident universitari

— Senyor bisbe: El rector de l'Universitat té un vicari que'ns explica coses lletges.

— Perque l'escolteu; anessiu al Seminari, que allí ensenyen la Ciència amb tapa-rabos.

duri la topada formidable de un exercit compost de quinze mil·lions d'homes intel·ligentment barbaritzats, en lluita contra un altre exercit format per quinze mil·lions d'homes assedegats de venjança; quan per mar, per terra i pels aires s'hagi agotat la potencia ofensiva de tots els aparells de destrucció inventats per l'enginyeria; quan les nacions hagin complert la seva promesa de no haver dit prou! fins haver llençat bestialment el darrer home i l'última pesseta, llavors passarem comptes i ens convencerem de que tot ha fracassat. Teories, escoles, religions, tot està a l'altura d'aquella colla de savis alemanys, escullits entre els més intel·lectuals de la nació agabelladora de la cultura, que al volguer donar l'impressió d'un moment interessant de la vida de la humanitat, van escriure una bestiesa.

Lluita de races? En tots els camps hi ha de tot i en les generacions actuals ja quasi tot són *travesses*.

Lluita d'interessos? En tots els exercicis moren els pobres al costat dels rics i en totes les nacions, després de la guerra, seguirà la sang del obrer omplint la caixa del burgès.

Lluita de classes? Abans podia haver-hi nobles i plebeus, senyors i vassalls, esclaus i amos; avui s'ha barrejat tot, i després de haver passat pels filtres momentàniament purificadors de varies revolucions, un repòs massa *prudencial* ha depositat al fons el solatge dels honoraments humils, deixant bullir a la superfície l'escuma dels cinicament barruts. Un dia o altre vindrà la lluita salvadora d'aquestes dos classes.

Lluita de religions? Ja no hi ha religiosos fervents ni conscients descreguts. En nom de Déu ensorren els temples els creients; en el perill els descreguts aixequen els ulls al cel.

Es en và buscar la causa de aquesta guerra brutal. Un ram de sang puja al cervell d'un home, i mata per un no res a un altre home; un vent de bogeria passa per l'ententiment d'unes nacions i s'abraonen com a feres.

La llàstima és que quan la reflexió i l'immensitat de la trageria obri els ulls als pobres, ja no hi haurà remei.

L'única cosa bona que d'això quedaria, la lliçó, no sabrà aprofitar-la el poble.

JEPH DE JESPU

Quan ja havíem oblidat el *Maura*, sí, dels cantons, a Bruseles se'n ha anat el *Maura*, sí dels teutons. Un monument ha trobat fill de gaies rebel·lions i contra ell ha desfogat ses malvades intencions. Vagi a un picapedrer qu'esmiqui'l marbre Ferrer qui en gest sublim va morir per decret d'un poder xorc. No oblidí que a cada porc li arriba'l seu sant Martí.

El sant Martí redemptor promptament arribarà, caurà confós el traïdor i amb ell caurà qui l'armà.

La Humanitat tindrà por de pesadilla, obrirà la vista anegada en plor pel gran crim que la tancà. Sobre un gargot de l'Historia hi escupirà la memoria mentres quedi en peu un full. Si un dia la pietat mana, l'arrencarà aquella plana d'oprobri, d'asco, d'orgull...

J. COSTA I POMÉS

III.—A Anglaterra, nació d'heretics sectaris que fins ara ha vingut perseguint als catòlics irlandesos.

IV.—Als hindous, que adoren a Brahma.

V.—Als dravidians, raça negra que creu en Budha.

VI.—Als salvatges de Assam, poble igualment idòlatra.

VII.—Als japonesos, adoradors de Budha.

VIII.—Als tiradors salvatges africans.

XI.—Als senegalesos, tribu negra pagana.

X.—Als marroquins, gent que pregunen a Mahoma.

XI.—I, per últim, a Serbia, que és el cau de l'anarquia i de la revolució.

«En canvi, ja qui fan la guerra els belgues?... A Austria i a Alemanya, nacions eminentment catòliques. Ara mateix els soldats alemanys estan donant exemple de devoció i de pietat en les esglésies d'Anvers i de Bruseles.» (I en la de Ipres i en la de Lovaina?..)

I la fulla acaba dient: «Pobre Bèlgica!»

Si; pobre Bèlgica, que després de sofrir el més infame dels torments, ha de suportar la més despiadada de les burles.

NO S'EXPLICA

OTHOM està conforme en que la guerra gran encara no ha començat, i entre totes les nacions en lluita porten ja fora de combat més de quatre mil·lions d'homes.

Fins al maig, segons lord Kitchener, no tindrà importància la batuca; però mentrestant, cada dia van caient milers de soldats en els camps de batalla i cada dia la fam sega centenars de vides en els recones de les ciutats.

Les nacions s'arruïnen amb les enormes despeses que exigeix aquesta lluita colossal i salvatge; la guerra devora als forts, la misèria i el dolor acaba amb els dèbils; la peste farà taula rasa de lo que quedi. ¡I encara no hem començat!

Allà pel mes de maig, quan ja naturalment en un esclat de vida vesteixi de flors les valls i les muntanyes, el rei de la creació sentirà la bogeria del seu cervell exacerbada per la bullidura de la primavera, i omplirà de ferro i sang planes i serralades, trinxant i destruint estúpida i mentrestant lo que li ofrena la terra generosa.

I passat el maig i el juny i els mesos que

Després del torment, la burla

LES autoritats alemanyes tenen dominats als pobres belgues. Els tenen dominats per la força, però no'ls tenen conquistats, que és molt diferent. Per a conquistar-los a les bo-

nes, segons llegim en una crònica de París, se n'han empescat una de primera.

Han escampat per tota la Bèlgica, repartint-les de ciutat en ciutat, de casa en casa, unes fulles en les quals el Kaiser intenta fer-los obrir l'ull, fent-los veure la «mala calitat» dels amics del rei d'Aiberi:

«Per culpa del Govern de Bèlgica—diuen els alemanys—els pobres belgues es veuen obligats a tenir per amics i aliats:

I.—A França, nació descreguda, *ateya*, que fins ara fa poc expulsava del país als freres i a les monges.

II.—A Rússia, nació ortodoxa, perseguidora dels catòlics.

L'evolució de la «Unió Catalanista»

LA vella «Unió Catalanista» s'ha rejuenit. Ella sí que enguany ha posat ben bé en pràctica el lema «Any nou, vida nova».

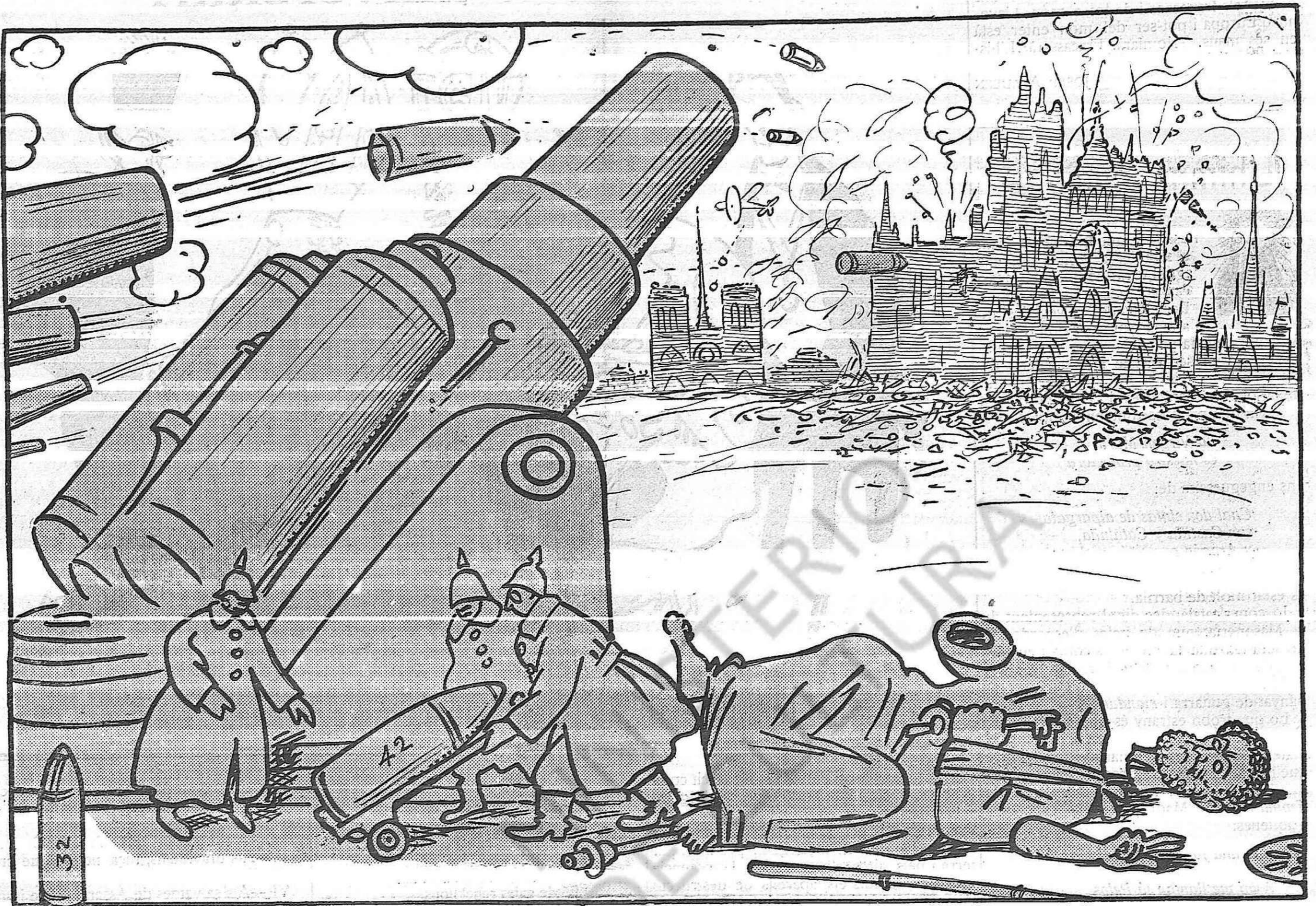
Després dels acords presos en el Consell general celebrat a primer de janer, la «Unió» s'ha convertit en una força eminentment democràtica i obrerista.

Ha declarat la «Unió» la seva hostilitat al principi hereditari, amb lo qual ha condemnat la monarquia; s'ha declarat partidaria de la separació de l'Església i l'Estat, i ha admès les solucions socialistes. La «Unió Catalanista», doncs, és avui una força d'esquerra... Nosaltres, com a republicans i com a autonomistes, ens en felicitem.

Realment la «Unió» ha fet molt de camí des de l'any 1892 en que va proclamar les famoses bases de Manresa. No ha abandonat res del seu sentit patriòtic: però ha anat re-

Com han tractat les catedrals

Quan un símbol els fa nosa an'ells, el destrueixen barbrament

novellant els seus principis polítics i socials, posant-se a tò amb la marxa dels temps. La llumanera de Manresa ha esdevingut llum elèctrica brillant.

Els darres acords de la «Unió» venen a confirmar la tesi que, respecte al problema català, hem sostingut sempre els republicans autonomistes. Aqueixa tesi és la de que els ideals de Catalunya són incompatibles amb el règim monàrquic espanyol i que la nostra terra sols pot realitzar la plenitud de ses nobles aspiracions dins un ample règim republicà i esquerrista.

La «Unió Catalanista», amb decisió lloable, acaba d'empendre el bon camí. I qui va pel bon camí, tard o d'hora arriba a terme.

Consell d'amic

Si algú ha trobat per aquí una carta de navegar nova i flamant, tan flamant i tan nova que pot dir-se que encara mai ha servit, tingui la bondat de dur-la a Portugal. Portugal l'ha perduda i li està fent moltíssima falta.

A judicar per les notícies—mutilades sovint i desfigurades per la censura—que de allí s'estàn rebent, la veïna nació no és un petit Mèxic encara, però poc tardarà en semblar-ho.

Desde que, destronat el seu últim rei, va proclamar-se la república, la tranquil·litat de Portugal és un mito i el pobre contribueix un mico.

Calculi's si a nosaltres, «republicans de tota la vida» i fervents enamorats d'aquesta forma de govern, ha d'ésser-nos dolorós fer semblants manifestacions, però la veritat és abans que tot. I la veritat és que al final

del camí que segueix la república portuguesa no pot trobar-s'hi altra cosa que'l descreddat i la ruïna.

Cada mes una sublevació, cada quinze dies un motí, cada setmana un canvi de ministeri... ¿Com és possible que una nació sotmesa a aquest règim, per forta i vigorosa que sigui, no's debiliti i no s'enfonzi?

I consti que això no ho diem nosaltres, sincers amics de Portugal i testimonis adolorits de les seves estèrils revoltes. Ho diu el seu propi president, el venerable Manuel d'Arriaga, qui, en una carta dirigida al qüefe del ministeri que allí acaba de formar-se, desfoga les seves amargures en termes ja mai usats pel primer magistrat d'una nació mitjanament organitzada.

«Novament—li diu—me veig obligat a intervenir en el desgabell polític que les passions sectaries i l'intolerancia de les antigues costums han portat a nostra estimada patria.»

«I és el president de la República el que parla així!... Però anem seguint:

«Si no's cuita amb fermesa i rapidesa a extingir l'incendi de les faccions, que desitgen reduir tot això a la miseria i a la podridura, estem perduts. Això no són paraules, sinó una realitat inevitable.»

«¿Pot un home, posat en el cim més alt d'un Estat, expressar d'una manera més clara el seu pessimisme i el seu desencoratjament?»

Doncs, encara hi ha més. L'il·lustre Arriaga, que fetxa la seva carta el 23 de janer, al palau de la presidència, després de fer constar que «el seu desitg era anar-se'n, però que fa «el sacrifici de quedar-se», prega, suplica al qüefe del nou ministeri, el general Pimenta de Castro, que, «en aquests moments d'angunia» per a ell i tan crítics per a Portugal, accepti el lloc que li senyala, en la confiança—afegeix—de que el cautiveri de l'un i de l'altre serà curt.

Les paraules, verament apocalíptiques,

del noble president, que ell ha procurat que es fessin ben públiques, ¿seràn escoltades pels nostres veïns?

Així ho voldríem. Nosaltres que, per dolorosa experiència, sabem els danys que l'indisciplina social causa a les repúbliques joves, estem millor que ningú en el cas de nodar aconsellar als portuguesos reflexió i cordura.

El crit angustiat del president Arriaga és la darrera apel·lació al inagotable bon sentit del poble.

Si nosaltres, en circumstancies parecudes, haguéssim escoltat la veu d'aquells Arriagas espanyols que's digueren Figueras, Pi i Margall, Salmerón i Castelar, qui sab!... pot-ser encara tindríem república.

TIT

Mosaic de barbaritats

SEGONS havem llegit en la premsa francesa, s'ha descobert, i ha quedat repetidament demostrat, que'ls oficials alemanys estaquen els seus artillers als canons i a les ametralladores per així privar-los de fugir.

Heu's-aquí una nova atestació de aqueix fet repugnant, extreta d'una carta endreçada als seus pares, que's troben a Rouen, per un jove soldat francès, publicada per un diari de l'esmentada localitat.

«A la nostra dreta, una divisió colonial ha tingut la sort de pendre a l'enemic una posició important. Els nostres han fet 18 presoners que estaven tots lligats a les ametralladores. Figureu-vos l'estranyesa còmica que varen experimentar al veure tot un se-

nyor tinent amarrat de peus a un canó, lligades les cames amb fil-ferro a la curenya...»

***

No s'han enterat del darrer comunicat del Estat Major dels Exèrcits russos del Sud-Oest?

L'envien des de Petrogrado, i diu aixís, sense treure'n ni un mot:

«De les declaracions fetes darrerament per alguns presoners austriacs resulta que'l comandant major del regiment hongrès número 22, al dirigir una bel·licosa arenga als nous reclutes, ha parlat de la següent manera:

«Soldats: Quan hagueu entrat a Rússia, no tingueu pietat per ningú, ni pels vells, ni per les dones, ni pels infants... ni per les criatures que's trobin encara al ventre de les seves mares.»

Qui parla d'Atila?

Això és més que Atila; és Herodes multiplicat per 42.

SONATA LXXXI

UNA fredaça, nois! Un home no sab treure's les mans d'aquest paradís de butxaques; tinc una enveja als óssos i als *chaufeurs* que són besties peludes...

I què es diu de política? Que tanquem o no tanquem les Corts?

Què dius que no tindran barra de tancar? I sí, home, i sí que'n tindran, no n'han de tenir.

Que no veus que tots els ministres volen ésser els primers en salvar l'Espanya?

Com han tractat el monument de'n Ferrer

Quan un símbol fa nosa a certs *neutrals*, el retiren amb cuidado

L'Echagüe té de deixar-nos l'Exèrcit com nou amb les reformes que s'ha inventat; el d'Hisenda, ho té ja tot a punt per a que no ens falti el pa, ni el pa de pessic ni el tortell dominical; el de Foment, té una pensada per portar aigua a Cartagena que anirà molt bé als de Murcia. I així tots. Com que al mateix temps se veu que cap té gran confiança en la *cuadrilla* i tenen por de no veure's més assegurats en el banc blau, no volen deixar-lo sense implantar les reformes i com que també tenen por de que'l deixaràn molt aviat, és per això que volen ésser els primers.

En Bugallal, diu: Les qüestions econòmiques són lo més sagrat que tenim, lo primer és el pa i el vi. Alto! fa l'altre, lo primer aquí i per tot arreu, són l'Exèrcit i la Marina.

—A la Marina deixi-la estar,—fa en Miranda.

—Es clar, com que vostè ja ha lograt lo que volia. Ara em toca a mi. L'Exèrcit...

—Lo primer és menjar—diu el d'Hisenda,—el pa...

—I l'aigua de Cartagena.

Res que en Dato no sab on dar-la i ha anat a pendre consell amb don Alvar.

El comte ha mig rigut i li ha explicat per centèsima vegada el conte del gitano. Aquell gitano que quan sabia que en algun lloc tenien de molestar-lo, no hi anava i si ja hi era en fugia.

—Faci el gitano, don Eduar, faci el gitano; creguim a mi i deixi's d'orgues.

En Dato se deixarà convèncer i ja veurcu com el farà.

Que són trempats els submarins alemanys, heu vist? ara se dediquen a tirar contra els vaixells hospitals. Molt bé valents, molt bé.

Així és com se conquereixen les simpaties de tot el món, i així celebren el cap d'any de l'emperador amb una estocinada de vint mil homes i amb altres habilitats per l'istil.

I ara que diem de la guerra i que tenim aquest fret, no vos fan esfereir aquestes noves que arriben dels Kàrpats i sobre tot del Càucas? Mils i mils d'homes barallant-se en la pregona quietut de les neus i de les grans altituds, morts de fret i de gana, torben amb canonades i udols de rabia el gran silenci que necessita la Naturalesa per fer provisió d'aigües, per omplir d'aigua eis rius i rierols quan vinguin la Primavera i l'Estiu?

I allí si que costarà d'esborrar la sang. Quedarà glaçada a grans taques sobre la blancor de les neus quasi eternes del Càucas, per a tapar-les seràn necessaries neus noves i quan vingui el desglaç tornaràn a sortir per a vergonya de tots els homes.

Temps a venir mai que'ls pastors d'aquelles altituds trobin alguna flor vermella diràn que allí on ha florit hi va morir un germà a les mans d'un altre.

Bé, i per Barcelona que passa? Res, molt bé; i el moro? Segueix bé? Perfectament.

Enric, beguda!

MORITZ XXXIII

Tres Consells de ministres

I

INICIACIÓ

— Senyors: Com vostès no ignoren, el món se'n va a can Pietsau. I jo dic: si nosaltres, a favor del guirigai de l'actual moment històric, dessim un cop ben donat?...

— Quin? — A la costa Nord d'Àfrica, dins del que'n podem dir camp dels nostres dominis ¿saben quina gran població hi hà?

— Tànger.

— Just! Ecco il problema!...

¿Què'ls sembla si, aprofitant la situació, ens hi instal·lessim, com aquell qui res no fa?

— Hermosa idea!...

— Magnífica!...

— Superba!...

— Piramidal!...

— ja iii esticuu anauu!...

— Esperin-se!...

Abans de dá el primer pas, hi hà que pensar-ho una mica.

No vui que'l país demà pugui dir que'l senyor Dato ha obrat com un col·legial.

Anirem a Tànger. *Bueno*.

Mes ¿com hi anirem?... Demà tornin a vení a aquesta hora,

i cada hu dirà el plan que més indicat li sembli per realitzá el nostre ideal.

II

BUSCANT LA MANERA

— Ja han rumiat bé la cosa?

— Tota la nit.

— Doncs, veiam.

La conquesta de la plaça de Tànger ¿com se farà?

Vagin abocant idees.

— Jo crec que amb dos mil soldats n'hi haurà prou per a ocupar-la.

— Jo, res de tropa. Es va allà amb dos o tres barcos grossos, se'n pren possessió, i avall.

— Jo més aviat hi enviaria un home civil, armat de poders amplis.

— Jo trobo que fóra millor confiar l'empresa a vinticinco irares...

— Basta, senyors!... Ningú ha dat en et blanc. Si hem d'anà a Tànger, hem d'anar-hi en sò de pau, en una forma discreta, d'un modo tan nèt, tan franc,

que, quan el món se'n adoni, hagi de dir: «Bah!... Ja està. Això és d'Espanya. Deixem-l'hi i no'n parlem més».

— Oh! Es clar

que així fóra preferible,

però ¿com fer-ho?

— Pensant!...

Demà tornarem a veure'ns,

... nada... Fins a demà!...

III

LA SOLUCIÓ

— ¿Ja ho ha trobat, senyor Dato?...

— No ho havia de trobar!...

Es una idea admirable!...

— A veure!...

— La propietat

d'unes terres o d'un poble,

¿com s'acredita? Posant

en el poble o en les terres

una marca, una senyal

que demostrí qui n'és amo.

Doncs bé; per deixar probat

que Tànger és cosa nostra

sols cal fé això: Anem allà,

hi establim trenta tavernes,

cinquanta cafès cantants

i una gran plaça de toros,

i ja ningú gosarà

a dubtar que allò és d'Espanya.

¿Què'ls sembla?

— Bé!...

— Oí!...

— Aprobat!...

C. GUMA

EL CLERO

Un rector de bosc, roig de mal pèl, guerxo, però ple de bones intencions cregué que per a catequitzar als seus fidels no hi hauria res millor que contractar una parella de jesuïtes i encarregar-los que fessin una missió.

Home d'empenta com era, se'n vé a ciutat, agafa un pessetero, arriba a la residència, truca, surt l'hermano, l'introdueix a la presència del procurador, fan tractes i el home se'n va tot content i satisfet, tenint dos predicadors d'anomenada cada un per el seu estil. Un ho prenía per el costat de les menaces i que Déu dirà i farà i que ningú se'n escapa. L'altre, en canvi, tot eren suavitats i vinga ponderar la divina misericòrdia, que amb un cop d'ungla de la Verge, pesava més que la justícia. Era d'aquells del: heu robat? heu fornicat? Mentireu? Renegareu?... Tot s'arreglarà, bons minyons, tot s'arreglarà.

Després de la contracta, el nostre rector més content que si hagués comprat dos capons del Prat, anà per les altres andròmines que li faltaven. Cera, vidre volador, unes estovalles noves, hosties, etc., etc.

Carregat com un burro, prengué l'últim tren, se col·locà el mocador d'herbes on duia els fòtils sobre els genolls, tregué el breviar i quasi mig s'hi adormia, quan pujaren al mateix compartiment dos Pares de la Companyia.

El nostre rector feu l'adormit, els Jesuïtes estaven molt de broma. Semblaven dos pardals deixats anar. Reien de les dones grosses, reien de les moces magres i no sabent de que riure's se fumien del nostre bon rector.

Per dissimular ho feien en llatí:

Rubicundum erat Judas.

deia l'un assenyalant-lo, i això els feia tanta gracia que s'havien de tapar les narines per aguantar el broll de rialles que, si com no volien eixir de sos llavis.

Però el bon rector ho entenía. Jo Judas, jo? se deia, fills de cabra! me la pagareu a fè.

Els imprudents jesuïtes seguiren parlant i per lo que digueren, mossèn Roc—el rector se deia mossèn Roc—arribà al coneixement que aquells dos estornells eren els capons, vui dir els missioners que acabava de llogar.

—Ja veureu macos, pensà, i encara no foren a l'estació saltà d'una revolada i corrent com un mal esperit se'n anà a la rectoria.

Ja a dintre, passà el bernad.

Al cap d'una estona se sent a la porta:

—Pam! pam! pam!

—Qui hi hà?

—Servidors.

—Qui són?

—Els *padres*.

—Quins *padres*?

—Els de la funció de demà, els de la Companyia.

—Els còmics a l'hostal, això és un lloc sagrat. Au!

—No confongui, som sacerdots.

—Sacerdots? Veiam, veiam.

Mossèn Roc, obre la porta i mira de cap a peus als nous arribats.

—Sacerdots, eh? I quins sacerdots?

—De la Companyia.

—Quina companyia?

—La de Jesús, senyor, la de Jesús.

—Quina companyia de Jesús?

—Mare de Déu! senyor rector, això pregunta? No més n'hi hà una de companyia de Jesús.

—Jo n'hi conec dues, de quina sou?

—Però si no més n'hi hà una, Sant Ignasi!...

—He dit que Jesús ne tingué dugues.

—Una!

—Dugues!

—Una!

—Dugues, carai! i prou. Diguen de quina sou i vos allotjaré segons els mereixements.

—Veiam quines són les dugues; triarem la que'ns convingui.

—Molt senzill: va nèixer entre dos besties i va morir entre lladres. Trieu: la presó o la quadra.

Els Jesuïtes fugiren; mossèn Roc cantava:

Rubicundum erat Judas.

"Tots són iguals"

Llegíem l'altre dia un article sobre la guerra, del notable escriptor socialista rus (resident a França de molt temps ençà) Carles Rappoport. La seva tesi és francament oposada a la dels socialistes de diversos països que, des d'un punt de vista o altre, s'han declarat partidaris de sostenir la guerra provocada per l'Alemanya i l'Àustria o de intervenir en ella.

La tesi de Rappoport pot resumir-se en aquella coneguda fórmula: «Tots són iguals». Segons el parer del dit escriptor, la guerra present és obra dels nacionalistes (nacionalistes, en el sentit de patrioters) de tots els països. I aquests, tois són iguals, segons les propies paraules de l'articulista.

Sempre ens ha semblat una falsa fórmula la de «tots són iguals, tots són uns». L'han aplicada sovint els anarquistes i els socialistes parlant dels partits polítics. Ara els neutralistes del proletariat l'apliquen als Estats bel·ligerants.

Es una fórmula còmoda, excessivament cò-

moda, que estalvia el veritable estudi de les qüestions i que està a l'alcanç de totes les intel·ligències; millor dit, a l'alcanç de tots els mancats d'intel·ligència. És propia dels cervells simplistes. I és propia també dels covards morals que, davant d'un plei, no gosen decidir-se. Diuen solemnement (amb una solemnitat que no arriba a amagar la buidor de la sentència) que tots els pleigants tenen raó, o que tots tenen culpa. D'aquesta manera no han d'entrar en detalls, ni han d'apreciar matisos. Distingir, diferenciar, és la feina que's sol fer per assolir la veritat, la relativa veritat de les coses humanes. Qui afirma això de que «tots són iguals», declara la feblesa del seu pensament o l'imptencia de la seva voluntat.

«Tots són iguals». Això està dit molt aviat. Però no vol dir res.

A. R. i V.

Tot podria ésser

Von Naffrät, von Cordill's i von Fhårdacia, ja se'l guanyen, pobres, ja, el pa que's llesquen! ells s'han dit blat al sac, i ja ho refresquen; lo que val tení enginy i diplomacia!

Essent guerrers com són, i homes d'audacia, s'hi ha d'anà amb peus de plom; doncs si s'en-

[gresquen, com que tenen un cap que tot s'ho empesquen, són capaços, un dia, d'entrà a... Gracia.

Oh, els teutons són aixís! i, cosa estranya: ¿mai diríeu què tenen d'aquí Espanya?

doncs... que maten «rehent», com en *Frascuolo*.

I es barallen cegats de fè divina;

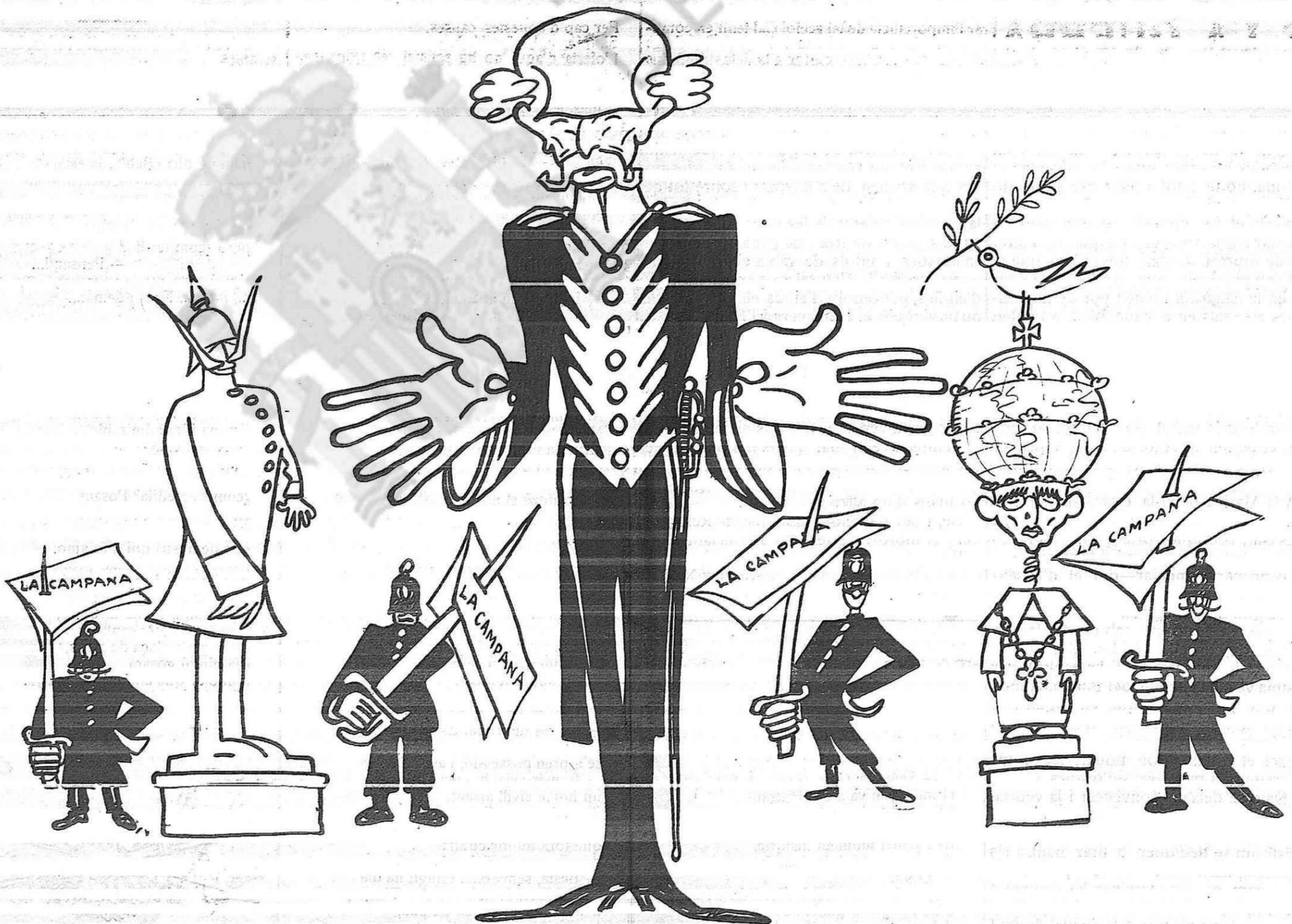
prò els podria passà allò d'en Bartrina:

Y si luego resulta que no hay cielo...?

JOAQUIM MALLEU

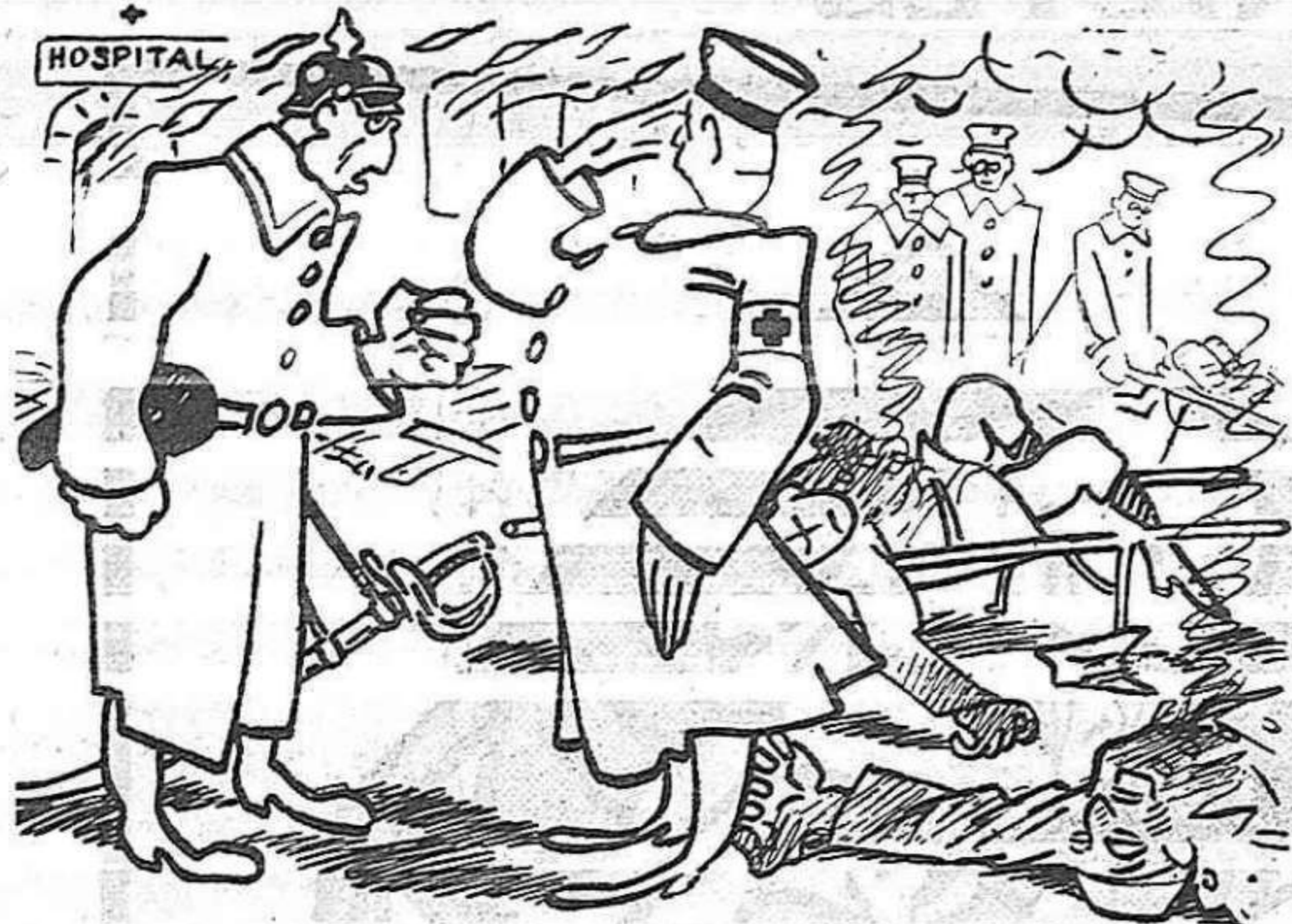
COMPLETAMENT "ESTRICTE"

—No'm podeu pas dir que no sigui neutral. Lo mateix defenso a l'un que a l'altre.

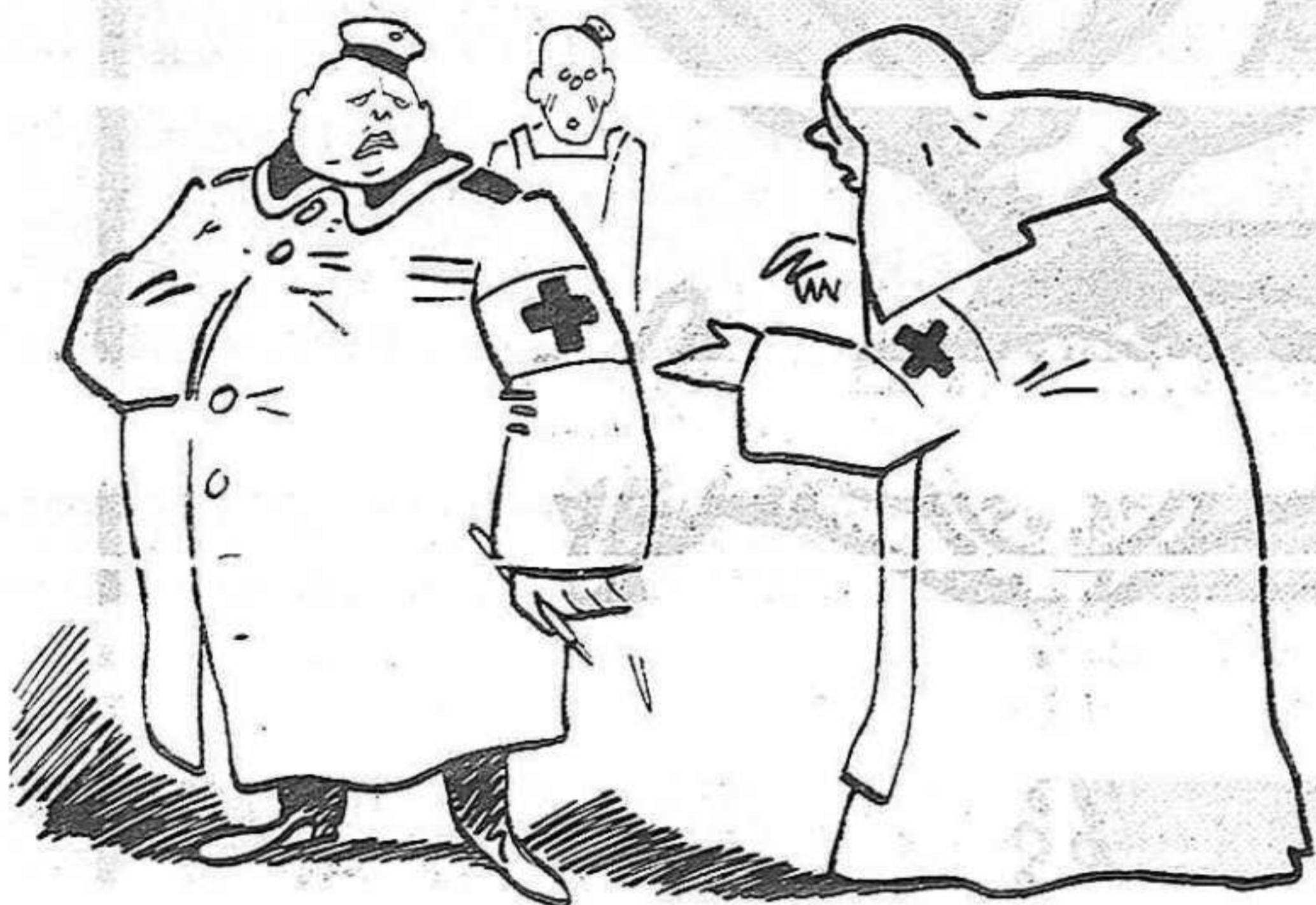
Antologia bàrbara dels temps moderns (Núm. 5)

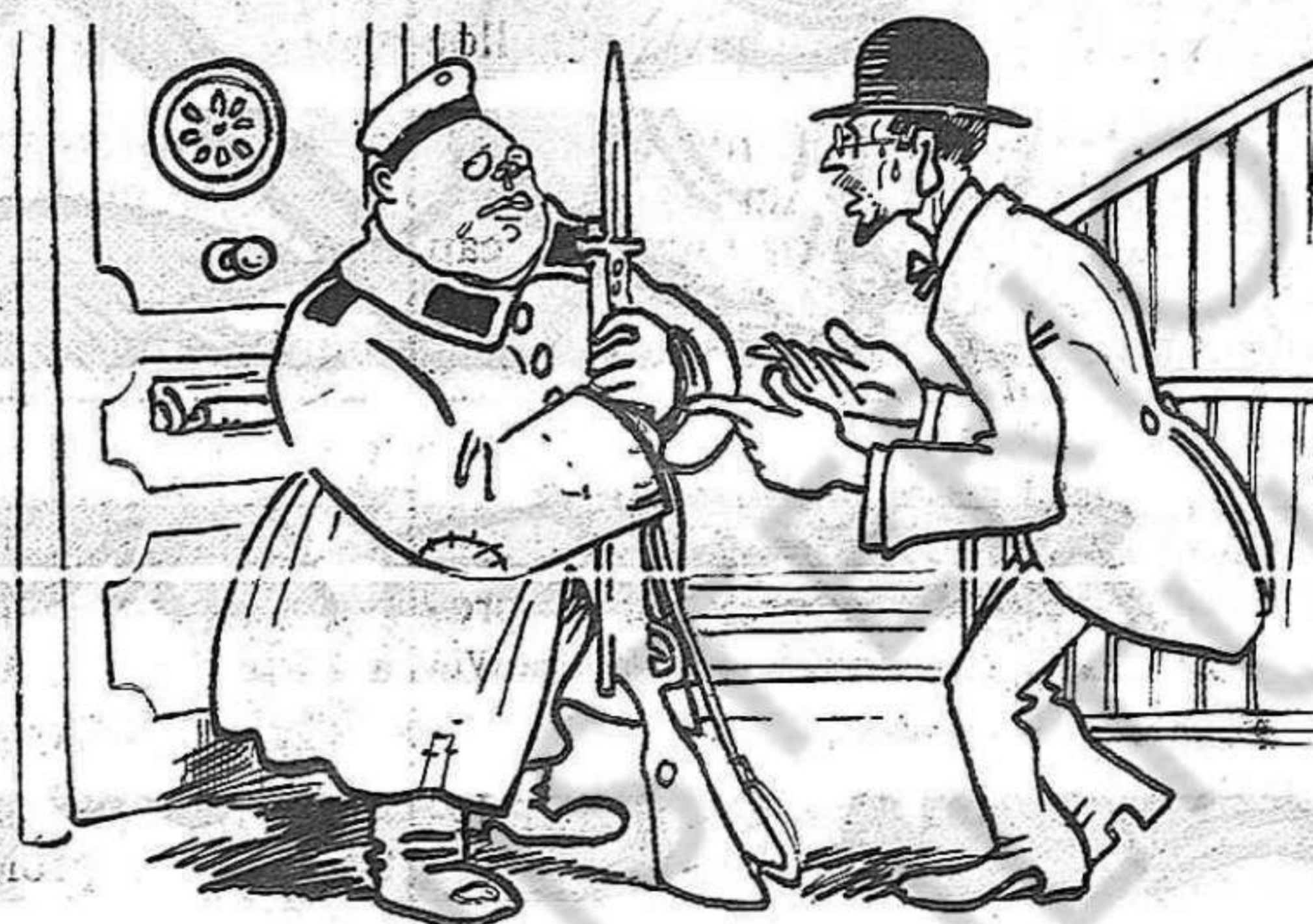
—Què'n farem d'aquests ferits que encara fumejen, komandant?
 —Aparar-los.
 —I després?
 —Després tornar-los a encendre.

—Me sabrien dir on cau la catedral d'aquest poble?
 —Allà on vegi un foc més gros que'ls altres.

—El kapità recepta flors cordials i el komandant estrignina...
 A qui haig de creure?
 —Sempre an el que mana més. Estrignina!

—Que aquí és a casa seva, diu?... No hi fa res; no hi pot entrar... Hi hà els invasors ara.
 —Els invasors?... Què hi fan?... Dormen?...
 —Violen.

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 29 DE JANER AL 4 DE FEBRER

Per terra

Els fets de armes més importants de la setmana han estat els més llunyans, o sigui els del Càucàs. Allí els turcs, per no perdre el costum, han sigut derrotats. La seva derrota ha estat doble: una a Kora-Urgan, tocant a la frontera turco-russa, i una altra a Persia, que havia sigut invadida pels otomans, els quals, com a bons deixebles dels seus mestres germànics, havien volgut també violar la neutralitat d'algú.

En la primera derrota han sigut destrocats cinc regiments turcs, i eis supervivents han quedat presoners. En la segona, els turcs han perdut la gran ciutat persa de Tabriz. Darrerament, un còs d'exèrcit otomà s'ha acostat al canal de Suez. No creiem que aconseguixi altre resultat que'l de rebre.

A Bèlgica, França i Alsàcia, els combats d'artilleria han augmentat fortament la seva intensitat. Hi ha hagut nous atacs parcials alemanys en diverses bandes del front, però menys violents i menys importants que'ls de la setmana anterior.

Segons càlculs oficials francesos fets amb tota serietat, els atacs que van realitzar els alemanys el dia en que fa anys el Kaiser, els van costar caríssims i no van obtenir cap resultat favorable. En tres dies, les tropes de Guillem II van perdre 20.000 homes.

En el front oriental, hi ha hagut regular activitat, però sense resultats de grossa importància. Els russos s'han apoderat de Pílkaller (Prússia oriental). En mig de la neu dels Kàrpats la lluita ha estat encarnada i sagnant. En general, els russos han avançat en direcció de l'Hongria. Aquesta està en capella per a quan minvi el fret.

L'anunciada nova invasió de Serbia per un exèrcit austro-alemany, no s'ha produït fins ara.

Per mar

L'expedició d'un gran exèrcit anglès cap a França ha enfurismat als alemanys. D'aquí venen els recents raids de submarins, que han costat a l'Anglaterra la pèrdua de sis barcos mercants. Dos d'ells van ésser torpedejats sense previ avís, mancant a totes les lleis de guerra i a tots els sentiments d'humanitat. Una nova atrocitat germànica.

L'acció dels submarins contra els barcos mercants causarà, innegablement, molesties i pèrdues a la Gran Bretanya; però no s'ha d'exage-

rar l'importància de tal acció. Cal tenir en compte que'ls barcos moderns i de gran tonelatge tenen una velocitat superior a la dels submarins i poden burlar-se fàcilment de la persecució de aquests.

Al mar Bàltic, segons noves oficials, un submarí rus ha enfonçat un torpede alemany.

Per l'aire

Res important. Algunes bombes damunt poblacions franceses, sense danys de consideració.

UAN no hi hà al món ningú que dubti de que això de la guerra va tan llarg, que pot dir-se que ara som tot just al començament, un diari de Madrid surt ja demanant que la conferència de la pau, o sigui la junta de diplomàtics representants de totes les nacions interessades que a son degut temps hauràn de congregar-se per a discutir les condicions en que la pau ha de fer-se, se reunixi a la capital d'Espanya.

No compremem com, éssent castellà l'autor de tan hermosa ocorrencia, s'hagi oblidat de aquell adagi seu que diu que *no por mucho madrugar amanece más temprano*.

Està tan lluny encara el naixement de la pau, que resulta una oficiositat infantil el voler ja triar l'església on el bateig haurà d'efectuar-se.

A Còrdoba tenen el propòsit d'aixecar una estatua an en *Lagartijo*.

Aquí fa anys que tenim també el d'aixecar-ne una an en Pí i Margall.

Però què s'hi juguen que més aviat se realitzà el propòsit de Còrdoba que'l de Barcelona?

I es compren.
 En Pí i Margall no era torero.

Decididament, el Japó no's mostra disposat a enviar als camps de batalla d'Europa els 500.000 homes que des d'aquí se li demanaven.

Ha sigut per escrúpols?... Per prudència?... Per por?...
 Per cap d'aquestes causes.

Simplement, qüestió de preu. L'oferta d'aquí no ha satisfet les exigències de la demanda d'allà, i el negoci, llargament discutit, ha quedat abandonat.

Aquest és, diguin lo que vulguin els termòmetres, el fons, l'ànima, el nirvi de la guerra actual.

Una qüestió econòmica.

El comte de Romanones no para. No para d'armar enredos i intrigues per a veure si fa caure en Dato i, sacrificant-se una vegada més en ares de l'interès nacional, s'apodera altra volta de la clau del rebot.

Es bon toito, tan mateix, el comte. Trobant-nos com ens trobem en ple Carnestoltes, quí'l fa anar amb tants compliments, per a conquistar el poder?

¿Per què no disfrega als seus amics i organitza un *assalt*?

Sembla que, de moment, ha quedat conjurat el perill que hi havia de que les nostres fàbriques haguessin de parar-se per falta de primera materia.

Durant aquests darrers dies, dels Estats Units i d'altres punts, han arribat a Barcelona fortes partides de cotó.

En quant a llana, diuen que podem estar tranquils.

D'aquest article, gracies a Déu, en tenim en abundància.

SIGA LA BROMA!
 Com tinguérem el gust d'anunciar la setmana passada, el darrer número de LA CAMPANA DE GRACIA fou denunciat lo mateix que l'anterior.

Tenim confiança de que el present número correrà la mateixa sort dels seus germans. Com la tenim de que, al cap d'avall, se'ns farà justícia i la cosa no passarà de la *petita molestia* amb que setmanalment ens vé afavorint el senyor fiscal.

Farsants!
 La «Defensa Social» ha felicitat oficialment al governador alemany de Bruseles, per haver fet retirar d'aquesta ciutat belga el monument an en Ferrer.

Recordi's que la mateixa «Defensa» no ha protestat oficialment cap de les vegades que'ls alemanys han destruït els temples del Senyor.

Pobre Senyor, si que està ben fresc amb els «defensors» que corren avui dia.

Visca!
 Diumenge al matí, passant per sota els balcons del Círcol Lliberal Monàrquic, de la Rambla, vàrem sentir uns crits de: Viva el Rey!

Nosaltres, que no sabíem de quin rei ens parlaven, vàrem respondre:

— Viva!
 Rambla amunt, davant del Mercat de la Boqueria vàrem sentir uns altres crits de: Sardina, viva!

I nosaltres vàrem respondre:

— Viva!
 Perque, abans que tot, nosaltres som neutrals.

Per molts anys!... que sigui enhorabona!

Don Emiliano Iglesias, dilluns passat va pendre estat de matrimoni.

Naturalment, com a convençut lliure pensador, s'ha casat pel civil.

La que no s'ha casat sols pel civil és la seva senyora.

No; perque ella s'ha casat pel civil... i per l'Iglesias.

L'Alfons Maseras ha escampat un follet de propaganda autonomista que porta per títol *Pancatalanisme*.

El meu porter, que és castellà, i «Clodoaldo» d'aquells enfutismats ja hi ha fet el xisto:

— *Pancatalanismo?* — va dir, al veure el llibret. — Esto será un pan como unas hostias!

Demà, diumenge, a la Catedral, ofici solemne, disposat pel Papa, per a demanar la Pau.

La pau sía com sía?

Així no hi vaig.

Si fós per demanar la pau després de la victòria de'n Jofre, aleshores encara pot-ser ens hi deixariem caure.

S'ha inaugurat, en una de les capelles de la nova església del Carmen, unes pintures murals molt interessants i molt artístiques.

Malaguanyat treball, per això.

Les obres d'art dels temples duraràn lo que duren les flors de un dia.

Vintiquatre hores de neutralitat.

A hores d'ara, aqueixes pintures, ja deuen estar marcades en els mapes del Estat Major alemany.

Un frare comentava la Bíblia en una escola de noies

— Es precís que aprengueu a sofrir sense queixar-vos — els deia. — Recordeu sempre lo que diu l'Evangeli: «Si us donen una bofetada a la galta dreta, haveu de oferir desseguida la galta esquerra...»

La més espigada de les nenes, interrompent-lo:

— I si'ns hi fan un petó?

A LES ENDEVINALLES DEL NÚMERO 2371

1.ª Al Acentígraf: *Escola-Escolà*.
 2.ª A la Sinonímia: *Dit*.

ANAGRAMES

I
 Tot ben bé la gavia, Andreu,
 que'l canari fugiria
 i em sabria molt de greu,
 perque *tota* tot lo dia.

II
 Amb lo expert en teologia
 que és el *tot* de la Carlota
 crec que prompte alcançaria,
 si es quedés viuud, una *tota*.

III
 Si com les *tot* estimessim,
 no crec que fossim tan ruïns
 que les *totes* empunyessim
 per satisfèr mala intenció.

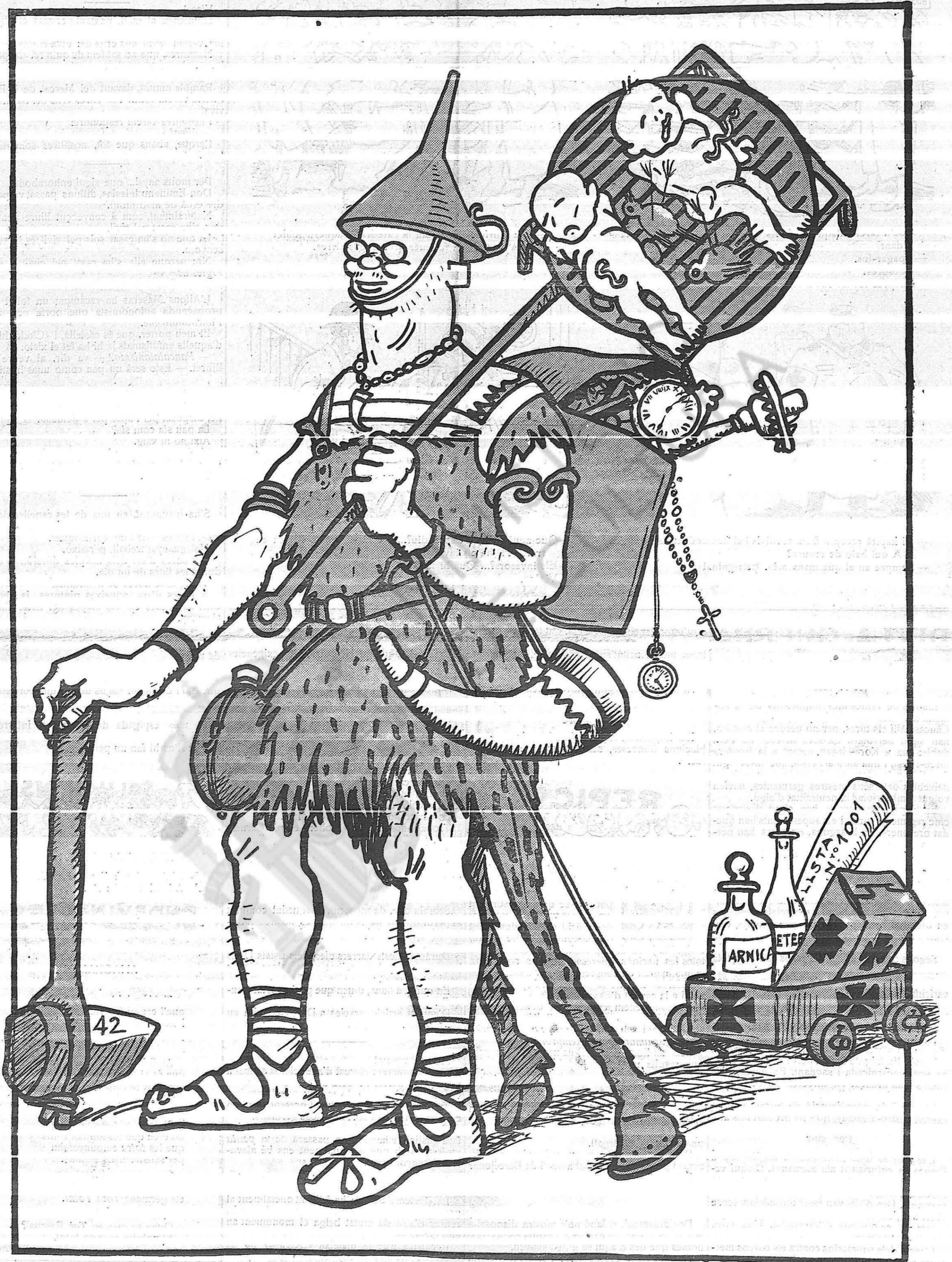
IV
 Derrotxen un capital
 els germans *Tot* i *Total*.

V
 —Quan se casa en *Tot*, Pascual?
 —El pròxim mes de *total*.

Sor Fénix
 Impremta LA CAMPANA I L'ESQUELLA.—Olm, 8.

FIGURI DE CARNESTOLTES

El modern Atila